

2 Samuel - Comentarii Jean Koechlin

Episodul de la Țiclag l-a lăsat pe David umilit, conștient de propria-i slăbiciune; dar l-a și restabilit în relația lui fericită cu Domnul. El a fost pregătit astfel pentru domnia asupra căreia se deschide acum cartea a doua a lui Samuel. Omul care-i aduce vestea morții lui Saul credea că aduce „o știre bună” (4.10). Oare nu era vorba pentru David de moartea vrăjmașului său și de ocazia de a urca pe tron? Dar acest om nu-l cunoaște pe cel căruia îi vorbește. În inima „iubitului” Domnului strălucește harul dezinteresat, însoțit de dragostea pentru poporul Lui și de respectul pentru dispoziția dată de Dumnezeu. Cum s-ar fi putut bucura el când israeliții erau înfrânți, iar prințul lor, dezonorat în fața vrăjmașilor Domnului? David îl întreabă pe noul venit: „De unde ești?” (v.13). Omul confirmă că face parte dintre vrăjmașii lui Israel, și încă dintre cei mai răi: era amalecit! Încercând să-l trizeze pe David printr-un mesaj înșelător, n-a făcut decât să se trizeze pe sine (vezi Prov. 11.18). I-ar fi plăcut ca noul împărat să-și ia coroana din mâna lui. În aceasta, el se aseamănă marelui Vrăjmaș care a încercat, deși fără succes, să-l facă pe Domnul Isus să primească din mâna lui toate împărățiile lumii și gloria lor (Matei 4.8-10).

Departe de a se bucura de nenorocirea care-l ajunsese pe rivalul și prigonitorul său, David compune pe această temă un mișcător cântec de jale. Acest „Cântec al Arcului” laudă calitățile omenești ale lui Saul: puterea, generozitatea, popularitatea lui. Și, acoperindu-i răutatea împăratului, din pricina căreia suferise atât de mult până atunci, David ar dori totodată, dacă este posibil, să ascundă înfrângerea care ar alimenta bucuria și disprețul din partea vrăjmașilor Domnului: „Nu spuneți în Gat ...” (v. 20). Ne este necesar să învățăm, ca și fiii lui Iuda (v.18), lecțiile pe care le oferă acest „Cântec al Arcului”: să plângem cu cei nenorociți; să căutăm lucrurile bune la aceia care nu ne plac; să ne abținem să vorbim ce știm că este neplăcut despre cineva; mai presus de orice, să acoperim neajunsurile surorilor și fraților noștri, pentru o bună mărturie a poporului lui Dumnezeu în fața lumii (1 Petru 4.8). Apoi inima lui David, copleșită de durere, se exprimă avându-l ca subiect pe Ionatan. Dragoste minunată, plină de farmec; cu toate acestea, palidă imagine a dragostei lui Hristos; dragoste nemărginită, de care nimic – nici chiar moartea – nu ne va putea despărți niciodată (Romani 8.38, 39).

Înainte de a fugi în țara filistenilor, David nu-l consultase pe Dumnezeu (1 Samuel 27.1) și faptul acesta îl duse în necaz. Dar această experiență amară n-a fost fără un folos. Acum îl întreabă pe Domnul de două ori. Niciodată nu se poate spune că insistăm prea mult asupra acestui principiu fundamental al vieții creștine: dependența. Ea este o datorie în fața lui Dumnezeu, dar și sursa puterii și a siguranței noastre. Hebronul, în care Dumnezeu îl aduce pe unsul Său, este un loc care ne vorbește despre moarte. Mormintele patriarhilor se găseau acolo. Hristos, Preaiubitul lui Dumnezeu, adevăratul David, înainte de a-și prelua oficial împărăția, a mers până la moarte prin ascultare de Dumnezeu. Și acesta este și locul spre care Dumnezeu îi îndreaptă pe ai Săi. Credinciosul a murit împreună cu Hristos. David nu-i uită pe locuitorii Iabesului din Galaad, care își arătasera bunătatea față de Saul. Oare Domnul va uita micile acte de caritate pe care ne-a permis să le exersăm? (Evrei 6.10). Suveranitatea lui David avea să fie stabilită treptat- treptat. Pentru moment, numai Iuda l-a recunoscut. Restul poporului s-a supus lui Iș-Boșet, fiul lui Saul, susținut de Abner, fosta căpetenie a armatei lui Saul.

Până la sfârșitul capitolului 4 citim despre conflictul dintre David și Iș-Boșet sau, mai degrabă, dintre generalii lor, respectiv Ioab și Abner. Este o confruntare de prestigii, fiecare dintre acești oameni mândri dorind să fie întâiul; și va sfârși prin moartea lui Abner și apoi a lui Iș-Boșet. Împrejurările acestea triste, echivalând cu un război civil, sunt folosite de Domnul pentru a stabili, puțin câte puțin, domnia împăratului Său. Violenței și spiritului de răzbunare li se dă frâu liber. Aproape de iazul lui Gabaon, încercarea puterii începe ca un joc. Ei doresc numai să-i vadă pe aceia dintre ei care sunt mai îndemânatici și mai puternici. Dar, de la mândrie până laucidere, iată ce pas mic este! Exaltarea conduce la pierderea controlului de sine și actul criminal se înfăptuiește înainte ca cineva să-și poată da seama de ce va rezulta din aceasta. Cei douăzeci și patru de tineri nefericiți cad în același timp, fiecare străpuns de sabia celui alt. Să observăm că David rămâne deoparte față de competițiile pe care Ioab pretinde că le susține în numele său. Astfel facem cunoștință cu caracterul acestuia: om șiret și fără scrupule, care apără cauza lui David pentru că aceasta îi va aduce un câștig personal.

În timpul acestor evenimente, David a așteptat în liniște la Hebron ca Domnul Însuși să-l stabilească împărat peste tot Israelul. Tot astfel Isus, acum în ceruri, așteaptă ca Dumnezeu să-l dea împărăția Sa universală. Pentru Israel, începutul capitolului 5 marchează o dată importantă în istoria lui și anume transferul scaunului de domnie al lui David la Ierusalim, oraș care, de acum înainte, va ocupa un loc atât de important în istoria poporului și în scopurile lui Dumnezeu. Dar, în interiorul zidurilor cetății, pe Muntele Sion, exista un oraș de nepătruns, păstrat de iebusiți încă din timpul lui Iosua. În ciuda laudei de sine a ocupanților, David îl cucerește. Totuși aici David uită harul care l-a caracterizat atât de des, prin aceea că interzice accesul schiopilor și al orbilor în casa lui Dumnezeu. Ce contrast cu Domnul, care i-a primit în templu pentru a-i vindeca, în mod expres pe orbi și pe schiopii (Matei 21.14); ce contrast, de asemenea, cu omul care „a dat o cină mare” (Dumnezeu Însuși) și care, pentru a-și umple casa, îi strânge pe acești oameni nenorociți (reprezentându-ne pe tine și pe mine) ca să-și ocupe locurile lor la sărbătoarea harului (Luca 14.21-23).

Am admirat calitățile de credință și de dependență manifestate de David în atât de multe situații (și o dată în plus în v. 19 și 23, în lupta contra filistenilor). Din nefericire, viața lui de familie este departe de a ajunge la același nivel. În pofida uneia dintre poruncile Domnului adresate special împăraților (Deuteronom 17.17), David își ia multe soții, întâi la Hebron, apoi la Ierusalim. Dacă ar fi avut-o numai pe credincioasa Abigail de soție (numele ei semnificând bucuria tatălui, fiind o prefigurare a Bisericii), n-am mai fi întâlnit trei nume care urmau să devină sursa unei dureri atât de mari pentru el: Amnon, Absalom și Adonia (3.2-4). Războiul contra filistenilor poate fi reluat cu triumf, urmând instrucțiunile Domnului. Înaintea celei de-a doua bătălii, David și-ar fi putut spune: «Să procedăm ca și întâia dată, pentru că atunci am reușit!» Dar îl veți remarca, din contră, întrebându-l din nou pe Domnul. Și face foarte bine că întreabă, pentru că răspunsul este cu totul diferit. De aceea, să nu ne încredem în propria înțelepciune, ci să cerem de la Domnul îndrumarea; atunci vom fi și noi capabili să câștigăm victoriile pe care El ni le-a pregătit.

Primul gând al lui David la inaugurarea împărăției se îndreaptă spre chivotul Domnului. El mobilizează treizeci de mii de oameni, elita lui Israel, de data aceasta nu pentru o bătălie, ci pentru a escorta chivotul într-un mod demn, până la Ierusalim. Oricâtă onoare am acorda Persoanei Domnului Isus, nu este niciodată prea mare. Numai că acest omagiu și această închinare trebuie să l le aducem într-un fel înțelept și în ascultare. Potrivit dispoziției divine, chivotul ar fi trebuit purtat pe umeri (Numeri 7.9); însă David și poporul n-au ținut cont de aceasta. În opinia lor, un car nou, asemenea celui folosit mai înainte de filistenii în ignoranța lor, servea mult mai bine scopului lor. Nu era mai practic așa, decât să-l transporte pe jos? Și iată că Uza, care a atins chivotul, este rupt pe loc! Ce consternare! Noi nu l-am fi considerat atât de vinovat. Dar a fost vinovat! Dumnezeu a vrut să ne facă pe noi, ca și pe David, să înțelegem cât de grav este să înlocuim învățătura și îndrumările Sale

cu propriile noastre bune intenții, în special acolo unde este implicată închinarea și adorarea. Amară întrerupere a acestei frumoase ceremonii! David, iritat și înfricoșat în același timp, schimbă destinația chivotului și pierde astfel o binecuvântare de care se va bucura, în schimb, familia lui Obed-Edom.

Imagine impresionantă a Domnului Isus prezent în casa celui credincios, chivotul este ținut trei luni în casa lui Obed-Edom, aducând binecuvântare acestui om și familiei lui. Faptul acesta n-a rămas neobservat (v. 12). Dacă trăim într-o legătură constantă cu Domnul, cei care ne cunosc nu vor întârzia să ia notă de faptul acesta. Vor dori și ei să se bucure de binecuvântările pe care ni le acordă El. Acum David, care a învățat lecția dată de Domnul, acționează potrivit gândurilor Lui: chivotul este purtat de leviții care s-au sfințit pentru aceasta și el însuși se dezbracă de măreția imperială și își exprimă bucuria dansând înaintea acestuia. Acum nu chivotul, ci Evanghelia ni-L arată pe Domnul Isus în persoană, făcându-Și intrarea în aceeași cetate a Ierusalimului, în mijlocul bucuriei celor care-L aclamau (Matei 21.9). „Când cei care purtau chivotul Domnului făceau șase pași, el jertfea un bou și un vițel gras” (v. 13). Aceasta ne amintește despre mersul și închinarea celui credincios. Amândouă provoacă disprețul celor fără credință, pentru care Mical reprezintă o tristă imagine. Lumea apreciază pompa și fastul. Dar credinciosul este fericit să se smerească, să se arate „și mai de nimic” (v. 22), pentru ca privirile să nu se îndrepte asupra sa, ci să se oprească numai asupra Domnului Isus (compară cu Ioan 3.30).

„Când Îi plac Domnului căile unui om, îi pune chiar și pe vrăjmașii săi în pace cu el” (Proverbe 16.7). Cuvântul acesta se dovedește acum adevărat pentru David. Și, de când locuiește într-o splendidă casă de cedru, se gândește cu seriozitate la chivotul Domnului care locuia într-un simplu cort. Nobil sentiment din partea lui! Aceia dintre noi care se bucură de o viață asigurată și confortabilă nu trebuie să uite niciodată că Stăpânul nostru a trecut prin această lume ca un călător divin, neavând un loc unde să-Și plece capul. David își propune să construiască o casă demnă pentru Domnul. Dar ascultați cum îi răspunde El, în esență, prin gura lui Natan: «Mi-am însușit această calitate de călător, ca să împărtășesc prin har soarta poporului Meu. Iar timpul odihnei Mele n-a sosit încă. Dar ceea ce tu nu poți face va fi împlinit de unul dintre descendenții tăi». Domnul Se referă în primul rând la Solomon, fiu al lui David, care va construi templul. Dar v. 14, citat în Evrei 1.5, arată că acest Împărat, Fiu al lui David, sub aspect profetic este Isus, Fiul lui Dumnezeu. Despre El exclusiv se poate afirma că împărăția Îi va fi stabilită pentru totdeauna. Binecuvântările personale (v. 8, 9) sau colective (v. 10) Își au toate sursa în această Persoană fără seamăn.

David dorise să facă ceva pentru Domnul. Dar răspunsul divin a fost: «Eu sunt acela care am făcut totul pentru tine». Iată lecția pe care fiecare dintre noi se cuvine s-o învețe. Dumnezeu Însuși a preluat deplina responsabilitate pentru mântuirea noastră, pentru odihna noastră și pentru tot ceea ce privește viitorul nostru (v. 19). Minunate planuri la care n-am avut nici o contribuție! „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui!” (Romani 11.33). Cu adevărat, aceasta nu este „legea omului”! (v. 19). Apoi ce-i mai rămâne lui David să facă? Simplu, să-l mulțumească lui Dumnezeu. În prezența divină, împăratul intră, se pleacă și adoră întocmai cum credinciosul poate face astăzi în adunarea celor răscumparați, în jurul Domnului, cu siguranța liniștită că este îndreptățit să se afle acolo și să se bucure deja de această odihnă divină. „Cine sunt eu ... și ce este casa mea?” (v. 18). Nici David, simplul păstor (v. 8), nici Israelul scos din Egipt (v. 6) n-au vreun merit al lor sau vreun drept să ocupe o asemenea poziție! Numai harul i-a „adus până aici” pe David și pe poporul său (v. 18). Rugăciunea împăratului, expresie a comuniunii perfecte, se rezumă astfel: „... lucrează cum ai spus! Și mărit să fie Numele Tău pentru totdeauna” (v. 25, 26). În momentul acesta particular am pune în mod fericit Psalmul 23 pe buzele lui, în special v. 5 și 6.

Întărit de promisiunile Domnului, noul împărat își asigură tronul prin victoriile care aduc supunerea vrăjmașilor lui. Primii dintre acești vrăjmași sunt filistenii. Țara lor întreagă poate fi, în sfârșit, adusă sub control. Următorii care vor fi subjugați sunt moabiții, ca împlinire parțială a profeției lui Balaam (Numeri 24.17). Hadadezer împreună cu sirienii care-i vin în ajutor sunt și ei învinși. În final este supus Edomul, potrivit unei profeții încă mai vechi: binecuvântarea lui Isaac asupra lui Iacov (Geneza 27.29; vezi și Geneza 25.23). David ilustrează aici ceea ce este scris despre Domnul Isus, a Căruia împărăție glorioasă va fi stabilită când toți vrăjmașii Lui vor fi puși așternut al picioarelor Sale (vezi Psalmul 110). Acum, când pacea este stabilită și autoritatea lui David recunoscută atât înăuntrul cât și în afara împărăției, se întocmește organizarea ei (v. 15-18). Împăratul este centrul, exercitând judecata și actul justițiar. În jurul lui, fiecare își îndeplinește funcțiile care-i sunt desemnate. Preoții se află acolo, asigurând relațiile cu Dumnezeu. Securitate, stabilitate, dreptate și pace – sunt caracteristicile glorioase care vor fi, într-o măsură completă și mult mai evidentă, ale Împărăției care va veni!

Capitolul 8 ne-a înfățișat gloria împăratului David. Însă aici este altceva care o depășește cu mult: este harul care îl însoțește. David l-a învățat în școala lui Dumnezeu, el însuși fiind obiectul lui. Oare poate fi aceasta „legea omului”, să primească la curtea lui, la masa lui, pe ultimul reprezentant al liniei rivale, pe moștenitorul vrăjmașului său? (citește 2 Samuel 4.4). Cu siguranță, nu! Aceasta este un exemplu de „bunătate ca bunătatea lui Dumnezeu”, pentru că David nu este satisfăcut doar să-și împlinească promisiunea față de Ionatan și de Saul (1 Sam. 20.15; 24.21, 22): el face ca acest har divin să se reverse peste sârmanul Mefiboșet, pătruns cu totul de sentimentul propriei nevrednicii. În plus, nu era el schiop și, din această cauză, obiect al vrăjmășiei împăratului? (5.8). Dar să remarcăm felul în care este căutat, chemat pe nume, asigurat, îmbogățit, invitat ca un membru de familie la masa împăratului și, în final, adoptat pentru tot restul vieții lui. Ce frumoasă imagine a lucrării Domnului Isus pentru un păcătos! Mefiboșet nu va înceta să fie un invalid. Versetul 13 o repetă intenționat. Dar când va fi așezat la masa împărătească, faptul acesta nu va mai putea fi văzut. Oare nu este tot așa și cu credinciosul aflat aici, jos? Vechea lui fire nu-i este luată, dar, în timp ce stă în comuniune cu Domnul, o poate ține în afara vederii.

După exemplul lui Mefiboșet, care a acceptat harul imperial, iată istoria celor care nu-l înțeleg și care nu vor să-l primească. David a arătat bunătate față de Hanun, căutând să-l mângâie. Tot așa, astăzi, Domnul Isus dorește să Se descopere oamenilor ca Acela care a purtat suferințele lor și care a luat asupra Lui durerile lor (Isaia 53.4). Poate exista o jignire mai mare decât să respingi o asemenea iubire? Cât de mult trebuie să-l fi jignit pe David insulta adusă slujitorilor lui! Dar în cât mai mare măsură este rănită inima desăvârșit de sensibilă a Mântuitorului, de disprețul celor care zi de zi resping chemarea dragostei Sale (Ioan 5.40; Matei 22.6)! A mai fost încă timp pentru Hanun și pentru poporul lui să se smerească, atunci când au văzut ce situație rea produsese. Experiența Abigailei ne dă certitudinea că judecata pe care o meritau s-ar fi putut abate de la ei (1 Samuel 25). În loc să facă așa, mândria oarbă a fiilor lui Amon îi duce la război deschis contra aceluia care le voise binele. Dar, pentru David, este ocazia unei noi victorii, și mai glorioase decât cea raportată în cap. 8, asupra lui Hadadezer și a sirienilor care își uniseră forțele cu amoniții.

Cineva ar prefera să rămână la victoriile din cap. 10 și peste ceea ce urmează acum să aștearnă un văl de tăcere; și aceasta pentru că David suferă aici, din partea vrăjmașului sufletelor noastre, cea mai crudă înfrângere a vieții sale. Mai mult, acest trist episod reprezintă în Cuvântul lui Dumnezeu o avertizare solemnă pentru fiecare dintre noi. Chiar cel mai evlavios credincios posedă o inimă coruptă, larg deschisă pentru toate poftele și de aceea trebuie să vegheze asupra porților acestei inimi rele, în special asupra ochilor lui. Această istorie tragică ni-l arată pe un împărat devenind sclav: un sclav al propriilor dorințe, înfășurat în teribila strânsoare a păcatului. În loc să se afle pe câmpul de luptă cu

oștile lui, David se relaxează la Ierusalim, plimbându-se fără ocupație pe terasa palatului său. Să nu uităm niciodată că lipsa de activitate sau lenevia multiplică pentru copilul lui Dumnezeu ocaziile de cădere. În condiții de inactivitate, vigilența se prăbușește inevitabil, iar diavolul, care niciodată nu pierde ocazia, știe cum să exploateze avantajul. Să fim atenți deci să ne umplem timpul cu o activitate folositoare. David o ia pe soția lui Urie și, pentru a-și acoperi păcatul, îl comite pe al doilea, urzind cu complicitatea lui Iob moartea unuia dintre cei mai nobili și mai devotați soldați ai săi.

„Să nu poțestești soția aproapelui tău“, „Să nu comiți adulter“, „Să nu uciți“ spunea legea (Exod 20. 17, 14, 13). David, cel care în Ps. 19.7 avea să declare: „Legea Domnului este perfectă“, a călcat succesiv trei dintre dispozițiile ei. Cu toate acestea, conștiința încă nu i se trezește. Domnul trebuie să i-l trimită pe Natan. Și parabola impresionantă a mieușei furate, atât de potrivită pentru a putea pătrunde în inima unuia care odinioară fusese păstor, este pe punctul de a-l ajuta să-și evalueze grozăvia faptei sale. Însă David nu se recunoaște imediat. Se arată fără milă față de omul bogat. Nu suntem și noi la fel? Paul din ochiul fratelui nostru nu ne scapă, în timp ce nu observăm deloc bârna care se găsește într-al nostru (Matei 7.3). Astfel degetul lui Dumnezeu îi arată cu solemnitate: „Tu ești omul acesta“. Apoi trista afacere, ascunsă atât de atent, este, fără nici un menajament, pusă în lumină: «Tu ai făcut aceasta, aceea ...!» În final, pentru a rușina inima lui David, Dumnezeu îi reamintește tot ceea ce harul Său făcuse pentru el. Era puțin oare? În cap. 7.19, David spusese contrariul. Cu cât am primit mai mult, cu atât mai puțin scuzabile sunt poftele noastre. Dar noi am primit și mai mult!

Conștiința lui David, atât de mult timp adormită, este cuprinsă acum de convingerea profundă a păcatului. El înțelege că această crimă nu-i afectează numai pe Urie și pe soția lui, ci în primul rând este îndreptată împotriva Domnului. Trebuie să înțelegem că greșelile pe care le comitem față de frații și surorile noastre, față de părinți sau față de oricine altcineva constituie întâi un păcat împotriva lui Dumnezeu. De aceea nu este suficient să reglementăm problema cu cel pe care l-am nedreptățit ... când faptul acesta este posibil (pentru David n-a fost posibil), ci trebuie s-o mărturisim și lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce și face David în Ps. 51, scris în momentul durerii amare (vezi Psalmul 32.5,1 și 2). Într-adevăr, Dumnezeu nu disprețuiește „o inimă zdrobită și smerită“ (Ps. 51.17). El îl iartă pe sârmanul Său slujitor; îl iartă complet. David este „mai alb decât zăpada“, pentru că fusese spălat prin același sânge scump al lui Isus, vărsat pentru el, pentru tine și pentru mine (Isaia 1.18). Dar cele ce nu pot fi îndepărtate sunt consecințele răului înfăptuit; și sunt foarte dureroase. În primul rând, copilașul lui trebuie să moară. Prin aceasta toți vor cunoaște că, în timp ce-l iartă pe păcătos, Dumnezeu condamnă păcatul în mod absolut, chiar și atunci – și în special atunci – când este comis de către unul dintre slujitorii Săi.

Corupție, violență: acestea sunt titlurile pe care le pot purta capitolele 11-13. Încă de la începutul Genezei, acestea reprezintă caracteristicile lumii. Și ea nu s-a schimbat. Și ce teribil este când aceste caracteristici se manifestă în familia omului lui Dumnezeu! David dăduse curs acestor două forme ale răului, luând-o pe Bat-Șeba și ordonând moartea lui Urie. Acum ele se dezvoltă în propria casă. Până la sfârșitul istoriei sale, David va face amara experiență că „ce seamănă omul, aceea va și secera“ (Galateni 6.7). Amnon este mort. La intervenția lui Iob, Absalom, ucigașul fratelui său, se întoarce la Ierusalim. Dar nu vedem la el nici un regret, nici un sentiment de umilință. Șiretenie, mândrie, ambiție, lipsă de evlavie și de afecțiune naturală, iată ce găsim la acest om; iar istoria care urmează îi va reda portretul și mai sumbru. Absalom este un om a cărui condiție morală rămâne mult în urma frumuseții lui fizice. Cum ar putea un asemenea individ mizerabil să fie fiul împăratului iubit? Și totuși este fiul lui! Noi nu moștenim credința părinților noștri. Trebuie să devenim noi înșine credincioși.

Atitudinea lui Absalom arată că în el nu s-a făcut nici o lucrare a conștiinței. Revolta lui fusese pregătită cu mare grijă; zi de zi se înfățișase la poarta cetății pentru a-i întâlni acolo pe cei care aveau vreo neînțelegere de judecat. Își întindea mâna, îi îmbrățișa și-i întreba de cauza pentru care veniseră. Apoi le dădea de înțeles că tatăl său nu era capabil să exercite într-un mod potrivit actul justiției. El adăuga, pe de altă parte, că, dacă ar primi puterea, nu-i va lipsi de judecarea pricinilor lor. Ipocrit și lingușitor, Absalom a reușit totuși, în felul acesta, să-și construiască în tot Israelul o reputație de bunăvoință, de amabilitate, de dreptate, toate pe contul împăratului, tatăl său. El „fura inimile bărbaților lui Israel“ de la domnul lor adevărat (v. 6; Romani 16.18). Oare nu există și astăzi oameni (și lucruri) în stare să fure inimile noastre de la adevăratul David? Să ne reamintim totdeauna că aceste inimi aparțin Domnului Isus Hristos! El a plătit un preț suficient de mare pentru a le avea pentru Sine fără rezerve și pentru totdeauna. În v. 7-12 îl vedem pe Absalom cum, acoperindu-și acțiunea josnică cu un pretext religios, își urzește planul desemnat să-l așeze pe tron (Ieremia 9.3-5).

Cât timp toate mergeau bine pentru împărat și pentru toată curtea lui, era imposibil să se facă o distincție între cei care-i erau cu adevărat loiali lui David și cei care rămăseseră cu el numai pentru un câștig personal. Încercarea va arăta acum ce se afla în inimile lor și-i va tria. Unii îl urmează pe Absalom (v. 13), alții pe David (v. 18); starea de neutralitate nu mai este posibilă. Ne-am gândit vreodată ce am face dacă mâine creștinii ar ajunge persecutați, sub pedeapsa cu închisoarea sau cu moartea, la fel cum erau odinioară ... și cum sunt încă în unele țări? Atunci am cunoaște dacă-L iubim pe Domnul Isus cu adevărat și dacă-L urmăm nu doar când drumul este ușor, ci în egală măsură și atunci când trebuie să părăsim totul și să suferim toate pentru a locui cu El. Itai era un străin care se alăturase împăratului nu cu mult timp în urmă. Am văzut adesea oameni întorși de curând la Dumnezeu, veniți de pe un teren cu doar puțină lumină, dar dând dovadă de o credință mare și de o evlavie profundă. Prin contrast, alți creștini, de la care am putea aștepta mult, datorită cunoștințelor și educației lor, dau înapoi când vine timpul încercării. Fie ca toți să ne asemănăm cu Itai din Gat!

Durerile pe care David trebuie să le cunoască acum sunt rezultatul propriilor păcate. De aceea nu pot fi comparate cu suferințele Domnului Isus, care au fost toate consecința păcatelor noastre. Cu toate acestea, ele ne aduc în măsură să înțelegem mai bine prin ce a trecut Mântuitorul nostru. Iată-l pe David însoțit de câțiva prieteni credincioși, plângând, în timp ce urcă din greu pe muntele Măslinilor! Mai târziu, în același loc, în grădina Ghetsimani, Omul durerilor, aflat în chinul luptei Sale, avea să aducă „cereri și rugăciuni stăruitoare cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte“ (Evrei 5.7). Tocmai în acest loc află împăratul de trădarea lui Ahitofel, prietenul și sfătuitorul său apropiat (dar al cărui nume înseamnă „frate al nesăbuiinței“). Și tot aici va veni mai târziu Iuda în fruntea soldaților și a aprozilor (vezi Ps. 3.1 și titlul). Strigătul de dezolare al lui David din Ps. 55.13-14 poate fi atribuit, fără îndoială, acestui moment: „Ci tu, un om ca mine, sfătuitorul meu și prietenul meu: noi am avut dulci destăinuiți împreună ...“ Să ne gândim cu câtă tristețe trebuie să-l fi întrebat Domnul pe mizerabilul Său ucenic, „Prietenule, pentru ce ai venit?“ (Matei 26.50).

În timp ce David urmează drumul său de durere și de respingere, un beniamit numit Șimei profită cu lașitate de aceasta pentru a arunca cu pietre spre el și a-l copleși cu insulte. Împotriva Domnului Isus nu va fi doar un acuzator, ci o ceată de „câini“ (Psalmul 22.16) care se vor strânge în jurul crucii și vor profita de umilirea Lui pentru a-L batjocori, pentru a da din cap și a-L insulta. Nu numai că El nu le va da nici un răspuns, dar Se va îndrepta mai mult ca oricând spre Dumnezeu Său (Psalmul 22.19). Și, într-o măsură mai mică, aceasta este și ceea ce face David în fața acuzațiilor nedrepte: se adresează Celui care cunoaște adevărul (compară cu Psalmul 7, titlul și v. 3, 4). Mai mult, el primește această nouă încercare ca venind din mâna lui Dumnezeu și acceptă blestemul nedrept ca un lucru pe care Dumnezeu l-a considerat necesar.

El îl mustră pe Abişai, al cărui zel arzător pentru răzbunare se manifesta evident (v. 9, ca şi în 1 Samuel 26.8). Acesta este şi felul în care Mântuitorul nostru a acţionat cu atâta perfecţiune când, în aceeaşi grădină în care L-am văzut deja, i-a putut spune lui Petru: „Pune sabia în teacă! Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?” (Ioan 18.11).

Huşai a fost trimis de David înapoi la Ierusalim, ca să zădărnicească sfaturile date de Ahitofel lui Absalom. Dumnezeu, răspunzând rugăciunii împăratului (15.31), intervine pentru a da succes acestei strategii. Apare faptul că astăzi El nu şi-ar mai da binecuvântarea asupra unei asemenea purtări, pentru că venirea Domnului Isus a deschis pentru noi o dimensiune cu totul nouă a adevărului şi a îndreptăţirii, în conformitate cu Dumnezeu. Sfatul lui Huşai i-a permis lui David să fie informat la timp, pentru a se retrage dincolo de râu şi a-şi pregăti apărarea. Încă nu am precizat că toate aceste evenimente au o semnificaţie profetică. Ele ne vorbesc despre un timp care va veni, când un anumit număr de oameni credincioşi din Israel, o „rămăşiţă”, vor fi persecutaţi şi forţaţi să fugă, urmăriţi de vrăjmaşii lui Hristos. Aceştia din urmă, împăratul şi profetul mincinos (sau Anticristul), prefiguraţi prin Absalom şi consilierul său, Ahitofel, vor face război sărmanei rămăşiţe, a cărei situaţie critică este prezentată în cartea Psalmilor. După o persecuţie de scurtă durată, cei doi complici vor ajunge la un sfârşit brusc şi îngrozitor: împăratul (Fiara) şi profetul mincinos vor fi primii oameni aruncaţi de vii în iazul de foc, care este moartea a doua (Apocalipsa 19.20).

Psalmii 3-7 relatează despre această pagină întunecată a istoriei lui David. Fuga de Saul fusese nimic pe lângă această fugă de propriul fiu răzvrătit. Dacă inima îi este sfâşiată, totuşi supunerea şi încrederea îi rămân nezdruccinate. Ascultaţi aceste frumoase cuvinte: „Dar Tu, Doamne, eşti un scut în jurul meu” (Ps. 3.3). În timp ce Ahitofel propune o ambuscadă în cursul căreia să cadă asupra împăratului pe timp de noapte, „când va fi obosit şi cu mâinile slăbite”, pentru a-l „însăpămâta” (v. 2), ce-l auzim pe David declarând? „Eu m-am culcat şi am adormit; m-am trezit, pentru că Domnul mă susţine. Nu mă voi teme de zecile de mii ale poporului...” (Psalmul 3. 5, 6). Priviţi devotamentul celor care i-au rămas credincioşi lui David. Întâi sunt aceşti doi tineri, Ahimaat şi Ionatan, ale căror picioare – şi a căror acţiune promptă (spirit de decizie) – sunt utile în serviciul împăratului. În ceea ce ne priveşte, ar fi bine dacă am şti cum să folosim ocaziile şi să-i ajutăm pe cei din jurul nostru de fiecare dată. Indirect, acesta va fi un serviciu pentru „Împăratul”. La sfârşitul capitolului găsim alte exemple de activităţi variate pentru Domnul şi pentru poporul Său: căutarea bunăstării şi a confortului celor trudiţi, exersarea ospitalităţii ...

Bătălia se va angaja între timp. Dar încă o dată ea echivalează cu un război civil. Iar sârmanul împărat se găseşte într-o situaţie tragică. Oare poate dori victoria când aceasta implică în mod necesar înfrângerea şi, posibil, moartea fiului pe care n-a încetat nici un moment să-l iubească? „Ce seamănă omul, aceea va şi secera” (Galateni 6.7). Ceasul solemnului „secerat” a sosit pentru mizerabilul Absalom. Lui i se aplică afirmaţia însăpământătoare din Proverbe 30.17: „Ochiul care-şi bate joc de tată şi dispreţuieşte ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale şi va fi mâncat de vulturii tineri”. Frumoasa podoabă capilară, care constituia mândria lui Absalom, devine mijlocul prin care îi va veni distrugerea. Crudul loab este instrumentul prin care judecata lui Dumnezeu se aduce la îndeplinire; totuşi, aceasta nu-l scuză deloc. În pofida dispoziţiilor împăratului, nu-i este teamă să comită noul omor cu sânge rece. Ridicând un stâlp de aducere-aminte spre onoarea proprie, Absalom nu prevăzuse că un alt monument avea să fie ridicat spre ruşinea lui: grămada mare de pietre peste groapa unde fusese aruncat trupul său (asemenea lui Acan – Iosua 7.26), o grămadă asupra căreia fiecare avea să-şi arunce piatra în semn de dispreţ şi de condamnare.

În capitolul precedent, Ahimaat alergase în ascultare şi, ca urmare, serviciul său fusese eficace. Aici se afirmă propria-i voie: „Voi alerga” (v. 23), declară el. Şi, în consecinţă, fapta sa vitejească va fi inutilă, ducându-l chiar până la înşelăciune. Acelaşi lucru se aplică nu numai cu privire la picioarele noastre, ci asupra tuturor facultăţilor noastre; ele ne sunt sau nu folositoare, după cum noi îi suntem sau nu supuşi Domnului Isus. Victoria care tocmai i se raportase nu înveseleşte deloc inima lui David. Ce importanţă mai au pentru el tronul sau chiar viaţa însăşi? Absalom este mort, iar dureroasa ştire strâpune inima sârmanului tată care-şi simte partea de răspundere în evenimentele care tocmai se derulaseră. „Absalom, fiul meu, fiul meu!” (v. 33 sf.). Avem aici unul dintre cele mai sfâşietoare strigăte din întreaga Scriptură, în stare să dea frisoane oricărui părinte credincios, strigăt fără ecou, fără speranţă, care exprimă groaznica certitudine a unei despărţiri definitive, eterne. Cu totul altfel era la moartea copilăşului Bat-Şebe! David, în loc să se mâhnească, fusese în stare atunci să afirme cu convingerea revederii din momentul învierii: „Eu mă voi duce la el...” (12.23). Dar, pentru Absalom, ar fi fost mai bine, ca şi pentru Iuda, să nu se fi născut (Matei 26.24).

Toţi cei care l-au urmat pe David nu au făcut-o prin credinţă. loab este un asemenea exemplu. Pentru acest om contează numai propriile interese. Nu are scrupule şi nu se dă înapoi de la crimă, dacă cineva îi împiedică planurile. Reproşurile pe care i le adresează lui David sunt cu atât mai nepotrivite cu cât el însuşi este acela care, prin uciderea lui Absalom, se face răspunzător de durerea sârmanului împărat. Cu toate acestea, reproşurile îl ajută pe împărat să se controleze, să gândească mai degrabă la interesele poporului său decât la propria amărăciune. Acum nenorocirile lui David au dat roade. Încercarea l-a adus în măsură să-L cunoască pe Dumnezeuul său într-un mod mai real, mai intim. A întâmpinat necazul, strâmtorarea, prigonirea, ... pericolul, sabia. Dar toate acestea nu au fost pentru el decât alte oportunităţi de a înţelege mai bine resursele inepuizabile ale dragostei divine (vezi Romani 8.35). De partea poporului remarcăm acum dispute (v. 9); de partea lui Iuda, o lipsă deplorabilă de devotament. Însă David acţionează în spiritul harului. Şi inimile se întorc spre el, la fel cum, într-o zi viitoare, se vor supune Domnului Isus când El, după victoria finală asupra vrăjmaşilor Săi, va apărea pentru a domni în glorie.

Acum aflăm cum se poartă victoriosul David faţă de cei care nu l-au urmat. Şimei, acuzatorul, vine să implore iertare din partea împăratului. Acesta i-o acordă, cu toate că ar avea motive să se îndoiască de sinceritatea acestor regrete. Apoi vine rândul lui Mefiboşet. Tiba îl acuzase de ostilitate faţă de David (16.3). Oare nu atribuim noi uneori intenţii rele altora, acuzându-i pe nedrept, ca să ne scoatem în evidenţă propria importanţă? Aceasta poartă numele de calomnie (v. 27). Mefiboşet şi-a arătat ataşamentul faţă de adevăratul împărat, respectând public doliul în timpul absenţei acestuia (v. 24). Cum s-ar fi putut bucura atât timp cât domnul şi binefăcătorul său era renegat şi respins? Aceasta ne aduce aminte de ce le-a spus Domnul Isus ucenicilor Săi pe când Se pregătea să plece: „Puţin timp, şi nu Mă mai vedeţi; ... vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va schimba în bucurie” (Ioan 16.19, 20; vezi şi Marcu 2.20). Bucuria lui Mefiboşet îl face acum în stare să se ridice deasupra tuturor acestor nedreptăţi. El poate să-şi abandoneze fără nici un regret toate bunurile. Prezenţa împăratului îi este de ajuns (v. 30). Ce altceva i-ar mai fi necesar, de vreme ce mănâncă la însăşi masa împăratului?

Barzilai era unul dintre acei oameni devotaţi pe care sfârşitul cap. 17 ni l-a prezentat punându-şi la dispoziţia poporului averea de care dispunea (1 Tim. 6.17, 18). David nu a uitat faptul acesta. Şi Marele Împărat, care va veni în glorie, Îşi va aduce aminte în acelaşi fel de „binecuvântaţii Tatălui Său”. El le va putea spune în ziua răsplătirilor: „am fost flămând şi Mi-aţi dat să mănânc ...” (Matei 25.34, 35). Plin de consideraţie, Barzilai nu vrea să devină o povară pentru împărat, dar i-l încredinţează pe fiul său, Chimham. Aceasta este dorinţa cea mai plăcută a părinţilor credincioşi: să-şi vadă copiii urmându-L pe Domnul, pentru ca ei să se găsească în atenţia şi sub binecuvântarea Lui. David îi promite lui Barzilai: „îţi voi face tot ce vei dori de la mine!” (v. 38; de comparat cu Ioan 14.14, unde Domnul le spune alor Săi: „Dacă veţi

cere ceva în numele Meu, Eu voi face”).Acum David traversează încă o dată Iordanul. Se va bucura din nou de Canaan, imagine a cerului, de care fusese privat un timp, din cauza păcatului său.Pentru copilul lui Dumnezeu este la fel. Păcatul îl privează de bucuria prezentă a cerului, fiindu-i necesar cu tot dinadinsul să-și refacă etapele drumului: să treacă din nou „Iordanul” (moartea), să se oprească la Ghilgal (judecata de sine însuși), pentru a putea să recâștige bucuria comuniunii cu Domnul.

La sfârșitul cap. 19 am văzut luând naștere o confruntare între Iuda și semințiile lui Israel. Șeba, un nou vrăjmaș, a profitat de aceasta pentru a antrena poporul la revoltă (cap. 20). Este felul în care procedează Satan în cele mai multe dintre disputele noastre, bucurându-se de dezacordurile care survin între copiii lui Dumnezeu.Odată ce Șeba este mort, ordinea este restabilită. Structura împărțirii din cap. 8.15-18 se reface (20.23-26), cu diferența că fiii lui David nu mai sunt oficialități principale. După problema cu Absalom putem înțelege motivul.Lectura noastră ne mai pune înainte încă un episod trist. Saul călcase pactul pe care Israel îl jurase gabaoniților mai înainte (Iosua 9.15). La mult timp după aceea, crima lui este reamintită, cerându-se răzbunarea potrivit cu Numeri 35.19. Să fim siguri că timpul nu șterge vina păcatelor comise; Dumnezeu le are mereu înainte. Dar, pentru credincios, sângele lui Hristos a făcut să dispară toate păcatele în întregime. Atârnat pe lemn (Fapte 5.30; 10.39), purtând blestemul, Domnul Isus ne-a curățit de păcatele noastre – El, „Cel drept, pentru cei nedrepti” (1 Petru 3.18). A Lui să fie recunoștința și adorarea noastră, de acum și pentru eternitate!

Încă o dată David cinstește memoria lui Saul și a descendenților lui. Se ocupă personal de înmormântarea lor.Apoi Dumnezeu ne descrie o altă pagină glorioasă. Patru vrăjmași formidabili, fii ai uriașului, apar pe scenă. Ei sunt doborâți unul după altul de însoțitorii lui David. Acesta le dăduse exemplul personal oamenilor săi, fiind cel dintâi care triumfase asupra autenticului Goliat, cel mai mare și mai periculos dintre toți adversarii. El le-a arătat ce poate încrederea în Dumnezeu. Marea luptă de la cruce nu se va repeta niciodată. Satan este învins. Dar, dacă suntem ucenici ai lui Hristos, și noi vom avea de trecut prin bătălii. Spre deosebire de David în acest episod, Domnul nostru este mereu cu noi și nu obosește niciodată. El ne va da victoria, deoarece pentru numele și pentru gloria Lui luptăm – adesea numai prin rugăciunea simplă și perseverență a credinței. Iar acei vrăjmași, a căror înfrățire este adesea atât de înfricoșătoare și de monstruoasă, vor fugi ca o umbră dinaintea Numelui atotputernic al lui Isus, cu care ne prezentăm. Cunoaștem noi din experiență puterea invincibilă a Numelui Isus?

Ultimii vrăjmași ai împăratului au fost nimiciți. Asemenea lui Israel după trecerea Mării Roșii (la care se referă v. 16), a Deborei și a lui Barac după victoria lor, precum și a Anei după ce i s-a răspuns la rugăciune, David poate celebra acum scăparea pe care i-a dat-o Domnul. În cântare, el îi mulțumește Mântuitorului său (v. 3). Oare ne exprimăm și noi mulțumirea în cântări? În strângerile împreună sau în cercul familiei, fără îndoială! Dar de ce n-am face-o și când suntem singuri?Cântarea aceasta repetă o mare parte a Psalmului 18. Și, ca toți psalmii, merge mult dincolo de experiențele celui care a compus-o. Ce sunt, de fapt, suferințele lui David, în comparație cu cele ale Domnului? Ce sunt violența și răutatea lui Saul, în comparație cu ura lui Satan, „omul tare”? Satan a încercat să-L facă pe Isus să Se teamă prin perspectiva mâniei lui Dumnezeu (care avea să-L facă pe El păcat în locul nostru), apoi să-L prindă în „lațurile morții” (v. 6). Dar, în Ghetsimani, Domnul Hristos a fost ascultat „datorită temerii Sale evlavioase” (Evrei 5.7). Cu certitudine, Dumnezeu nu-L putea cruța pe Fiul Său de încercarea crucii, nici „să facă să treacă de la El paharul”. Cu toate acestea însă, Dumnezeu l-a răspuns, scăpându-L de „vrăjmașul cel puternic”, diavolul (v. 18), și scoțându-L (prin înviere) din acele „ape mari” (v. 17), din teribilele „valuri ale morții” (v. 15).

Eliberările pe care Domnul ni le dă (începând cu mântuirea noastră) nu depind de meritele noastre, ci numai de harul Său. Pe de altă parte, în ce-L privește pe Fiul Său, s-a găsit în El o asemenea desăvârșire, încât Dumnezeu nu putea să nu-L scape. Între toți oamenii, Hristos este Acel Unul care, dacă se poate spune așa, Și-a meritat învierea. Celor care-L priveau pe Isus pe cruce li se părea că abandonarea Lui acolo era un semn al dezaprobarii din partea lui Dumnezeu. Batjocoritorii „dădeau din cap”: „să-L salveze, pentru că își găsește plăcerea în El!” (Psalmul 22.8) sau „să-L salveze, ... dacă-L vrea” (Matei 27. 43). Dumnezeu a îndepărtat această sfidare, înviindu-L pe Isus din morți. Și Fiul, care cunoaște inima Tatălui, răspunde de cealaltă parte a morții: „El M-a salvat, pentru că Și-a găsit plăcerea în Mine” (v. 20).Urmează motivele minunate pe care Isus l le-a oferit lui Dumnezeu ca să-și găsească plăcerea în El: justetea și puritatea acțiunilor Sale (v.21,25), credințioșia Sa (v.22), ascultarea Sa (v. 23), sfințenia Sa (v. 24), îndurarea Sa (v.26), dependența Sa (v. 29, 30), încrederea Sa (v. 31); pe scurt, perfecțiunea Sa (v. 24). În adevăr, privirea Tatălui se putea odihni cu o satisfacție totală asupra „Omului perfect” (v. 26).

Am văzut în această cântare de eliberare partea care-L privește pe David și în același timp pe cel credincios; apoi partea care-L privește pe Hristos, Căruia David îi este un palid simbol. Ne rămâne să luăm în considerare partea lui Dumnezeu. „Cât despre Dumnezeu, calea Lui este desăvârșită”, așa începe v.31. Domnul Isus dorește ca noi să-L cunoaștem pe Autorul eliberării Sale (recitiți v.17,18 și Ps. 40.2). Să luăm în considerare întâiul Său mesaj trimis ucenicilor prin Maria, imediat după învierea Sa (comparați cu Ps. 22.22 și cu Ioan 20.17). Este ca și cum le-ar fi spus: «Tatăl care Mă iubește, Dumnezeul cel puternic, care M-a eliberat, a devenit Tatăl vostru, Dumnezeul vostru. El de asemenea vă iubește și, prin aceeași măreață putere a Lui, vă eliberează, cum M-a eliberat pe Mine de sub puterea lui Satan și a morții. Tot ceea ce înseamnă Numele Tatălui pentru Mine va însemna de acum înainte și pentru voi».Versetul 33 și cele următoare ne arată că Dumnezeu este la fel de puternic pentru a-i susține în mersul și în luptele lor pe cei care se încred în El. În felul acesta L-a condus pe Isus Unul, a cărui încredere în Tatăl a fost totală.Ultima parte a cântării deschide viitorul. Ea ne arată ce va face Dumnezeu în final pentru a-i distruge definitiv pe vrăjmașii Domnului Hristos pe pământ, ca să așeze națiunile sub domnia Lui și, în sfârșit, să-L stabilească Împărat peste întregul univers.

Viața lui David se apropie de sfârșit. Biblia îi reține cele din urmă cuvinte ale sale pline de inspirație. „Psalmistul plăcut al lui Israel” evocă trecutul: el știe că nu și-a condus casa așa cum ar fi trebuit! Dar se odihnește deplin în harul lui Dumnezeu. Acesta a pregătit pentru Israel și pentru lume un viitor glorios sub guvernarea Domnului Hristos, Împăratul dreptății și al păcii. Va fi ca lumina dimineții izbucnind după noaptea sumbră, măturând întunericul care domnește acum în lume. Sub această guvernare, oamenii se vor teme și-L vor sluji pe Dumnezeu, aducând fructe ca cele crescând pe un teren fertil și bine udat.Fără a aștepta sfârșitul vieții, este necesar din când în când să ne determinăm poziția pe „hartă”, asemeni unui marinar pe vaporul său. Trecutul: este trista mea istorie, dar în același timp și emoționanta istorie a harului Domnului față de mine. Prezentul este marcat de două datorii primordiale: să-L ascult pe Domnul și numai în El să mă încred. Cât despre viitorul credincioșilor, îl știm, este gloria. Domnul Hristos va împărtăși gloria Lui cu ei, după cum l-a promis Tatălui Său (Ioan 17.22).

Avem aici „cartea de aur” a însoțitorilor împăratului. În trecut, ei au luptat și au suferit împreună cu el. Acum împărătesc de asemenea împreună cu el (2Timotei 2.12). Ce pagină glorioasă, în care fiecare nume, fiecare faptă vitejească sunt consemnate cu credințioșie! În același fel, nimic nu va fi uitat din tot ce Domnul ne va fi îngăduit să facem pentru El. Nu a promis El: „oricine va da de băut numai un pahar cu apă rece unuia din micuții aceștia, ... adevărat vă spun, nicidecum nu-și va pierde răsplata” (Matei 10.42)? Să ne gândim la expediția celor trei viteji la fântâna de la Poarta Betleemului; ei și-au riscat viața pentru puțină apă proaspătă! Dar ultima dorință a căpeteniei pe care o iubeau merita în ochii lor un asemenea sacrificiu. „Aceste lucruri le-au făcut cei trei viteji” (v.17). Suntem noi gata, din dragoste pentru un Stăpân cu mult mai mare, să facem fapte care să ilustreze devotamentul nostru?Domnul evaluează exact dificultățile pentru orice se face în numele Lui:

uciderea a doi lei este în sine o faptă de vitejie puțin obișnuită, pe care zăpada a făcut-o și mai dificilă pentru curajosul Benaia. Ei bine, un astfel de timp, nefavorabil, este reținut în mod special! Vine apoi lista numelor acestor eroi. Toți sunt aici, prețioși inimii împăratului, iar fidelul Urie se află printre ei (v.39). În schimb, în pofida întregii sale activități, numele lui Ioab nu este inclus, în timp ce, al celui care-i purta armele, este găsit (v.37)!

David comite un nou păcat: procedează la numărarea poporului. Versetul 1 pare să-l scuze prin faptul că ar fi fost determinat de Domnul la aceasta. Dar 1 Cronici 21.1 ne arată că Satan a fost agentul nefast căruia Domnul i-a permis să acționeze, ca să-l pedepsească pe Israel, pentru ca, după aceea, să-și arate harul. Vrăjmașul nu își realizează țelurile decât datorită orgoliului împăratului, mândru să domnească peste o națiune numeroasă și să dispună de o armată puternică. Mândria ne împinge să ne acordăm importanță și să uităm că numai harul lui Dumnezeu ne-a făcut ceea ce suntem și ne-a dăruit ceea ce avem. David recunoscuse în zile mai fericite acest fapt: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule ... Și cine este ca poporul Tău, ca Israel?” (7.18, 23). Gloria lui Israel nu se trăgea nici din puterea lui, nici din numărul de luptători, cum era cazul cu celelalte națiuni. Gloria lui exista și se centra pe numele Domnului, al Căruia popor erau (vezi Psalmul 20.7)! Ioab, deși nu era un om temător de Dumnezeu, vede mai clar decât David și încearcă să-l abată de la intenția lui. În zadar! Recensământul se efectuează, ... dar abia sunt date cifrele, că împăratul își și înțelege prostia. În pofida pocăinței sale, se va confrunta încă o dată cu conduita de guvernare a lui Dumnezeu (Amos 3.2).

clickbible.org